

Horváth István

Az elválasztás

A mai időkben egyre inkább látszik egy elkülönülés a keresztények között. Most nem csak a különböző új felekezeteket alapító csoportokról beszélek, vagy azokról a lassan „mozgalommá” váló keresztényekről, akik egyik vallási csoporthoz sem ragaszkodnak, csak Krisztushoz, és egyszerűen csak „keresztényeknek” nevezik magukat (velem együtt).

Most egy szellemi elválasztódásról beszélek, amely felekezeti és tanításbeli hovatartozástól függetlenül mindenütt megfigyelhető, ahol keresztények összegyűlnek.

Ugyanazt valló, egy gyülekezetbe járó, baráti, sőt testvéri közösségben lévő emberek egyszerre csak már nem értik egymást, és kezdenek más utakon járni, pedig ugyanazokat a tanításokat hallják, és ugyanazokat a könyveket olvassák. Egyszerre csak valami közéjük áll, mint egy láthatatlan fal.

Valami történt. Egyikük megváltozott.

„Egyes számú testvér” azt gondolja, hogy „kettesszámú testvér” eltévelyedett az igaz hittől, és valami szektás tanítás vagy talán démoni szellem kerítette hatalmába. „Kettes számú testvér” csodálkozik: „hogyan lehet, hogy nem érted amiket mondok? Ezek Istentől való dolgok! Itt vannak a Bibliában! Ezeket nekem Isten tanította!”

Csak rövid idő kell hozzá, és már nem is beszélgetnek. Aztán már nem is keresik egymás társaságát. Hamarosan találnak magukhoz hasonlót és új kapcsolatokat építenek ki.

Sokáig rejtély volt előttem, hogy mi történik ilyenkor. Hiszen mindkettő imádkozó, Bibliaolvasó, újjászületett keresztény. Mindkettő szereti Jézust, talán még élete árán sem tagadná meg őt. Mégis, valami szellemi ellentét támad közöttük. Először azt gondolná az ember, hogy ez a Sátán, vagyis a Diabolosz (vádoló, ellenkező, összevesztő, szétdobáló) munkája. Néha valóban így van, de az esetek nagy részében nem erről van szó, hanem Isten munkájáról.

„Egyes számú testvér” megtért, megigazult hit által kegyelemből, elfogad bizonyos keresztény igazságokat, és próbál az Ige szerint élni. Eljár egy gyülekezetbe, elkezd végezni bizonyos keresztény szolgálatot, és úgy gondolja, minden rendben. „Kettesszámú testvér” ugyanezeket teszi egy ideig, de egyszerre csak elkezd sóvárogni szívében Isten után, és egyre közelebb akar kerülni Jézushoz. Egyszerre csak amint imádkozik és könyörög, hogy jobban megismerje őt, megtörténik a csoda: átszakad a mennyboltozat, és Isten lehajol hozzá. Személyesen kezdi tanítani az Igére, olyan mélységekbe viszi, amiket az előtt még elképzelni sem tudott. Elméje megvilágosodik, betölti Isten Szellemével, és olyan összefüggéseket ért meg, amelyek az előtt teljesen rejtve voltak előtte. Minden nap tanul valami újat az Úrtól. Személyesen, valóságosan megtapasztalja, hogy NEKI, és HOZZÁ szól Isten az ígén keresztül. Imaéletében is új dimenziók nyílnak. Már nem esik nehezére imádkozni, hiszen személyesen az Úrral beszél, és ő válaszol is neki!

„Egyes számú testvér” fanatikusnak, vakbuzgónak, rajongónak nevezi és büszkeséggel vádolja „új kijelentései” miatt. „Szuper szelleminek” és „szakadásokat okozónak” bélyegzi, rosszabb esetben eretneknek, vagy Sátólól megszállottnak.

Amit az előbbiekben leírtam bizonyára megtörtént már veled is, vagy valamelyik testvéreddel. Most mindegy, hogy „egyes” vagy „kettes” számú testvérként viselkedtél-e. Az okot, amiért az előző példához hasonló esetek megtörténnek, két szóval tudnám jellemezni: SZELLEMI NÖVEKEDÉS.

Egyik keresztény testi (vagy lelki) módon viselkedik, a másik szellemi módon.

„Hiszen a Szent Szellem mindent kikutat, még magának Istennek a mélyeséges titkait és gondolatait is.” (1.Kor 2,10.b)

„Amikor ezekről a dolgokról beszélünk, nem az emberek bölcsessége szerint szólunk, hanem úgy, ahogy a Szent Szellem tanít: szellemi dolgokat szellemi módon magyarázunk. De az az ember, aki

nem szellemi, nem tudja felfogni az Isten Szellemétől származó dolgokat. Számára mindez csak bolondság. Egyszerűen képtelen megérteni a szellemi dolgokat. De ez nem is csoda, hiszen a szellemi dolgokat csak a Szent Szellem által lehet megérteni. A szellemi ember viszont mindent meg tud vizsgálni és érteni, és képes mindent helyesen mérlegelni és értékelni. Őt magát azonban senki sem tudja igazán megérteni.” (1.Kor 2,13-15.a-b)

Amint az a korinthusiakhoz írt levélből kiviláglik, 2000 évvel ez előtt is megtörtént már ugyanez az elválasztódás. A fentiekből megérthetjük, ami „kettesszámú testvérrel” történt. De milyen állapotban van „egyes számú testvér”?

„Veletek azonban, testvéreim, eddig nem beszélhettem úgy, mint szellemi emberekkel. Csak úgy, mint akik a Krisztus követésében még kis gyermekek vagytok, és nem szellemiek, hanem testiek. Úgy tanítottalak benneteket, ahogy az anyatejjel itatja gyermekét. Igen, tejjel és nem felnőtteknek való étellel, hiszen azt még nem tudtátok volna megenni. Sőt, még most sem tudnátok, hiszen még mindig a régi emberi természet uralkodik rajtatok. A köztetek levő féltékenység és veszekedések ezt bizonyítják! Úgy viselkedtek, mint a hitetlenek.” (1.Korinthus 3,1-3.)

Itt egy erőteljes, karizmatikus gyülekezetről van szó, akikhez így szól Pál apostol köszöntésében:

„...Jézus által Isten mindennel megáldott benneteket: a beszéd és ismeret minden fajtájával ... minden kegyelmi ajándék meg van közöttetek, és örömmel várjátok Urunk, Jézus Krisztus megjelenését.” (1.Korinthus 1,5.7.)

Egy minden szellemi ajándékkal rendelkező közösség tagjait Pál kis gyermekeknek (a Károly fordítás szerint kisdedeknek) nevezi Krisztus követésében, vagyis mai szóval kifejezve, éretleneknek. Hasonlóan elítélően beszél a szellemi kiskorúságról a Zsidókhöz írt levél írója:

„...a szellemi igazságokat még nehezen értitek meg. Ilyen hosszú idő után már nektek kellene másokat tanítanotok! Most mégis arra van szükségetek, hogy valaki Isten tanításának ABC-jét ismétlje át veletek. Olyan tanításra van szükségetek, mint a kis gyermekeknek való tej, mert nem bírjátok a felnőtteknek való ételt. Aki csak tejet iszik, az még csecsemő. Az ilyen ember még nem ismeri a helyes tanítást. Az igazi ételek a szellemi értelemben felnőtteknek valók. Az ilyenek a tapasztalataikból már megtanulták, hogyan kell a jót a rossztól megkülönböztetni. Ezért fejezzük be a Krisztusról szóló alapvető tanításokat, és igyekezzünk szellemileg felnőtté válni! Ne kezdjük újra előlről az ABC-t: a kezdőknek való tanítást az Istenben való hitről és a gonosz dolgok elhagyásáról, a bemelegítésekről, a kézrátételről, a halottak feltámadásáról és az örök ítéletről! Tovább kell mennünk és komolyabb tanításokkal kell foglalkoznunk. A továbbiakban ezt is fogjuk tenni, ha Isten megengedi.” (Zsidókhöz 5,11. – 6,3.)

Itt azt mondja Isten ígéje, hogy aki csak az alaptanításokat ismeri, az még nem ismeri a „helyes tanítást”, vagyis a keresztyén élet lényegét, a Krisztussal való közösséget, ami végül is maga az újszövetség. Ezek után nem lehet csodálkozni azon, hogy ilyen borzalmas szellemi állapotban vannak azok a gyülekezetek, amelyek még az alaptanításokat sem ismerik! Sok olyan „egyház” van, ahol nem hirdetik a világtól való elszakadást, hanem inkább még tetszeni is akarnak annak, sőt, támogatást kérnek tőle. A vízbe és Szent Szellembe való bemelegítést sok helyen „eretnységnek” bélyegzik, pedig ezek is bibliai alaptanítások. A feltámadásról, és a különböző ítéletekről sem sokat hallunk a legtöbb gyülekezetben. Úgy néz ki, a legtöbb egyház még a csecsemőkort sem érte el, mégis azt hirdeti, hogy ismeri Istent. Sőt, hogy csakis ők hirdetik a teljes igazságot! Ez alól a „kisegyházak” sem kivételek. Ők élen járnak a büszkeségben, hogy náluk „teljes evangéliumot” hirdetnek, ami azonban legtöbb esetben azonos az alaptanításokkal. Vagyis arra büszkék, hogy csecsemők! Ideje lenne már pelenkát cserélni a keresztyén egyházaknak nevezett bölcsődékben, mert már a világi emberek is érzik, hogy valami bűzlik!

Most nézzük meg, mi történik, ha valaki már nem tejjel táplálkozik, hanem önállóan kezdi enni Isten ígését. Mózes első könyvében találjuk Ábrám (később Ábrahám) történetét, akit az újszövetség a hit atyjának is nevez. Hosszas várakozás után megszületik az ígéret gyermeke, Izsák. Ábrahám 100 éves, Sára 99, és meddő. Mégis fiúk születnek Isten ígérete szerint. Ez csoda. Ha belegondolunk, micsoda öröm lehetett ez számukra! Ha velünk történne hasonló, bizonyára elújságnánk mindenkinek, és összehívnánk hívó testvéreinket, sőt a hitetleneket is, hogy nézzék meg a csoda gyereket egy szeretet-vendégség keretében. Ábrahám azonban másképp tett!

„Az Örökkévaló pedig gondolt Sárára, amint mondta, és cselekedett az Örökkévaló Sárával, amint szólt. És viselős lett és szült Sára Ábrahámnak egy fiút öregségére, azon időre, melyről szólt neki Isten. És elnevezte Ábrahám fiát, aki született neki, akit szült neki Sára, Izsáknak. És körülmetélte Ábrahám a fiát, Izsákot nyolc napos korában, amint megparancsolta neki Isten. Ábrahám pedig száz éves volt, midőn született neki Izsák, a fia. És mondta Sára: nevetést szerzett nekem Isten, bárki hallja, nevetni fog rajta. És mondta: ki mondta volna Ábrahámnak, fiakat szoptat Sára, mivel hogy szültem fiút az ő öregségére. És nagy lett a gyermek, és elválasztott, és szerzett Ábrahám nagy lakomát, amely napon elválasztották Izsákot. (1.Mózes 21,1-8.)

Ábrahám nem a fiú születését, hanem a tejtől való elválasztását ünnepelte meg! Ennek a szellemi tanítása a következő: Ábrahám, aki az Atya-Isten előképe az ő szövetségben, bizonyára örvendett Izsák, a Fiú-Isten előképének születése miatt, de mégis a szellemi növekedését ünnepelte meg, aminek képe a tejtől való elválasztás. Ennek a szellemi törvényszerűségnek teljességre jutását látjuk a mi Urunk, Jézus Krisztus életében is. Mi után a 2.Mózes 13,2. alapján bemutatják a templomban, Simon és Anna megáldják és prófétálnak róla, majd ezt olvassuk:

„A gyermek pedig növekedett és erősödött. Egyre bölcsőbb lett, és Isten áldása volt rajta.” (Lukács 2, 40.)

Tizenkét év múlva, a pászka ünnep után Jézus Jeruzsálemben maradt a templomban, szülei csak három nap múlva találták meg. Visszavitték Názáretbe, majd ezt olvassuk:

„Jézus pedig egyre bölcsőbb és erősebb lett, és növekedett az emberek és Isten előtti kedvességben.” (Lukács 2,52.)

Ha neki folyamatos növekedésre volt szüksége bölcsességben, erőben, az emberek és Isten előtti kedvességben, akkor mennyivel inkább nekünk? De nézzük csak, mikor és hogyan tett bizonyosságot először az Atya-Isten Jézusról:

„Miután sok ember bemerítkezett Jánosnál, Jézus is bemerítkezett. Amíg imádkozott, megnyílt a menny, és leszállt Jézusra a Szent Szellem látható módon, galamb formájában. A mennyből pedig egy hang hallatszott: „Te vagy az én szeretett fiam, akiben gyönyörködöm”. Jézus körülbelül harminc éves volt, amikor elkezdte a szolgálatát. Az emberek úgy tudták, hogy ő József fia volt.” (Lukács 3,21-23.)

A mi urunk Jézus harminc évig élt tökéletes engedelmisségben, bűn nélkül és az emberek József fiának gondolták. Még nem látták benne Krisztust, az Ígéret Fiát. Amint azonban bemerítkezik - vagyis emberi lényét halálba adja, és feltámad új teremtként, csak az Atya vezetésében és erejében járva - és imában kéri a „Szent Szellem-keresztiséget”, az Atya az emberek előtt is nyíltan bizonyosságot tesz istenfiúságáról. Vagyis a világtól való elválasztását „ünnepelte” meg, amelynek előképe volt Izsák elválasztása.

Most térjünk vissza hozzá, és nézzük meg, mi lett ennek a következménye.

„És nagy lett a gyermek és elválasztott, és szerzett Ábrahám nagy lakomát, amely napon elválasztották Izsákot. És látta Sára az egyiptomi Hágár fiát, akit az szült Ábrahámnak, amint nevetgél, és mondta Ábrahámnak: Kergesd el ezt a szolgát és fiát, mert nem fog örökölni e szolgáló fia az én fiammal, Izsákkal.” (1.Mózes 21,8-10.)

Amint láthatjuk, a tejtől való elválasztás, vagyis a szellemi növekedés gyűlöletet és gúnyolódást váltott ki Ábrahám test szerint született fiából, Ismaelből (Ismael a Károly fordítás szerint). Ismael nem Isten akaratóból, hanem emberi erőlködés eredménye képen született tizennégy évvel Izsák születése előtt Hágártól, Sára egyiptomi rabszolgájától (lásd Mózes első könyvének 16-dik fejezetét). Igazi jelleme csak most lepleződött le, amikor az Isten akarata szerinti gyermek is megszületett. Sokat prédikáltak már arról, hogy Izsák Jézus Krisztus előképe, azonban keveset arról, amit Isten nekem tanított ebből a történetből, hogy Ismael viszont az Antikrisztus, és az antikrisztusi kereszténység előképe. Ugyanez a történet ismétlődik napjaink egyházában. Amíg rabszolgaként követi valaki az emberi tanításokat prédikáló lelkészeket, pásztorokat, addig nincs semmi gond. De próbáld csak meg Isten Szellemét követni, és komolyan venni a Bibliát, rögtön üldözni és gúnyolni fognak. Amint saját magad kezdesz

táplálkozni Isten igéjéből a Szent Szellem vezetése alatt, rögtön lelepleződnek az antikrisztusi jellemű „testvérek”.

„Az Írásban ugyanis azt olvassuk, hogy Ábrahámnak két fia volt: az egyik a rabszolga-nő fia, a másik pedig a szabad asszonytól született fiú. A rabszolga-nő fia természetes módon jött a világra, de a szabad asszony fia Isten Ígérete alapján született. Ennek az igaz történetnek másik jelentése is van. A két asszony ugyanis a két szövetséget jelképezi. Az egyik szövetséget Isten a Sínai-hegyen kötötte a népével, amikor a Törvényt adta nekik. Akikre ez érvényes, azok szolgák. Hágár, aki maga is szolga volt, az Arábiában levő Sínai-hegyet jelképezi, és ugyanakkor a mostani Jeruzsálemet is, hiszen ez a város népével együtt a Törvény rabszolgája. Sára, a szabad asszony a Mennyei Jeruzsálemet jelképezi, ő a mi anyánk. Ti is testvéreim, ugyanannak az Ígéretnek alapján születettek, mint Izsák. De, ahogyan annak idején a természetes módon született gyermek üldözte azt, aki a Szent Szellem ereje által született, ma is ugyanez történik. Mit mond erről az Írás? „Kergesd el a rabszolga-nőt a fiával együtt, mert az ő fia nem fog együtt örökölni a szabad asszony fiával.” Tehát testvéreim mi nem a rabszolga-nő gyermekei vagyunk, hanem a szabad asszonyéi. Krisztus azért szabadított fel bennünket, hogy éljünk is ebben a szabadságban. Ezért ne engedjétek magatokat újra rabszolgává tenni!” (Galata 4,22-26. valamint 4,28 – 5,1.)

Sok keresztény, és keresztény felekezet hivatkozik arra, hogy ők újjászülettek, és Jézust, a Krisztust követik. Hivatkoznak arra, hogy ők „jó keresztények”, mert ott vannak a templomban, és a gyülekezeti alkalmakon mindenkor, jót cselekszenek és nincsenek nyilvánvaló bűneik. Hallgatnak a pásztorukra, és kívülről tudnak bibliai történeteket, verseket. Imádkoznak, és dicsőítik Istent. De melyiket? Az ő gyülekezetük Istenét? A pásztoruk Istenét? A „Református Krisztus” különbözik a „Karizmatikus Krisztustól”, a „Katolikus Krisztus” üldözi a „Hit Krisztust”, és viszont. A végtelenségig sorolhatnám. Keresztények milliói nem veszik észre, hogy rabszolgákká lettek, és már régóta nem a Biblia Krisztusát követik, hanem a pásztorukat, vagy a felekezetük (egyébként lehet hogy igei) tanítását, és nincs örökségük a Mennyei Jeruzsálemben. A fenti ígerész alapján ugyanis nekünk MÁR MOST a Mennyei Jeruzsálemben kell élnünk. Minden, ami ettől elválaszt, az Antikrisztustól van. Az „anti” szó nem csak ellenséget, ellenkezőt jelent, hanem helyettesítőt, pótlót is. Az Antikrisztus szót lehet így is fordítani: Pót-krisztus, krisztushelyettesítő. Az Antikrisztus nem Krisztus ellenére fog megszületni, hanem hogy a helyébe lépjen.

„Semmiképpen ne engedjétek, hogy valaki becsapjon benneteket! Mert mi előtt az Úr Napja eljönne, még más dolgoknak is meg kell történniük. Előbb az Istentől való elfordulás ideje következik, és megjelenik a Bűn Embere, aki pusztulásra van ítélve. Ő az, aki szembe száll majd mindennel és mindenkivel amit, vagy akit „Isten”-nek neveznek, és imádnak az emberek. Saját magát mindezek fölé akarja emelni, egészen addig, hogy a saját trónját Isten templomába helyezi, és azt mondja, hogy ő maga az Isten.” (2 Thesszalónika 2,3-4.)

„Nem tudjátok, hogy ti Isten Temploma vagytok, és Isten Szelleme lakik benneteket? Ha valaki rombolja és pusztítja Isten Templomát, azt Isten is el fogja pusztítani. Mert Isten Temploma szent - és ti vagytok ez a Templom.” (1.Korinthus 3,16-17.)

A fenti két ígerészből világosan kiderül, hogy a Bűn Embere, vagyis az Antikrisztus uralkodni fog a keresztények nagy része felett, az Úr vissza jövetele előtti időkben. Az első korinthusi levél 3-dik és 4-dik részéből kiderül, hogy Pál a hamis tanításokról és tanítókról beszél. Az Antikrisztus szelleme az, ami trónra ül a keresztények szellemében. Pontosabban a pót-keresztények szellemében. Ha körülnézünk, világméretben ez történik. Most teljesednek be ezek az ígék, itt, körülöttünk. De mindkét ígerészen megígéri Isten, hogy el fogja pusztítani ezt a látszat-kereszténységet. Kártyavárként omlanak hamarosan össze az emberi kezek által épített egyházak, és csak az marad meg, amit Isten épített a szabadság gyermekei, vagyis az Ígért Fiai által. Csak az Istennel való közösségből származó tanításoknak és cselekedeteknek van értékük Isten előtt. Csak Jézus Krisztus által üdvözülhetünk, ha mindvégig kitartunk mellette, és engedelmeskedünk neki. A felekezeti tagságunk, a pásztorunk hite, a bibliaismeretünk vagy a többi keresztény véleménye nem fog üdvözíteni minket. Csak a vele való közösség alapján járulhatunk az Atya elé, az ő vére (keresztthalála) és feltámadása alapján. Nincs szükség papokra, épületekre és szervezetekre ahhoz, hogy találkozzunk és beszélhessünk Istennel.

„Ezért, testvéreim, félelem nélkül, bizalommal és teljesen szabadon bemehetünk a mennyei Szentek Szentjébe. Ez Jézus vére (halála) miatt lehetséges, hiszen megnyitotta az utat, amely odavezet. Ez új

és élő út, amely bevezet a függönyön keresztül a Szentek Szentjébe. A függöny pedig nem más, mint Jézus teste. Hatalmas Főpapunk van, aki Isten családját kormányozza! Ezért őszinte szívvel és a hit bizonyosságával közeledjünk Istenhez!" (Zsidókhöz 10,19-22a)

Nekünk kell belépni Isten jelenlétébe, személyesen. Bármikor beléphetünk, teljesen szabadon. Jézus a Főpapunk, ő irányítja a gyülekezetet, nem más. Nincs szükség közvetítőkre, közbenjárókra, csak hitre. Ha valaki mást tanít, hagyj ott!

„Mert mi az élő Isten temploma vagyunk, ahogyan Isten maga mondta: Velük együtt fogok lakni, és közöttük járok, Istenük leszek, ők pedig népemé lesznek. Ezért tehát jöjjetek ki közülük, és váljatok külön tőlük, így szól az Úr, hozzá se érjete ahhoz, ami nem tiszta, és én magamhoz fogadlak titeket. Édesapátok leszek, ti pedig fiaim és lányaim lesztek, így szól a Mindenható Úr.” (2 Kor. 6,16b-18.)

„Ti már új helyre érkeztetek. Nem úgy, mint Izrael népe akkor régen, amikor megérkeztek a sínai hegyhez. Nem, ti nem ilyen helyre jöttetek! Az az új hely, ahova érkeztetek, a Sion hegye! Az Élő Isten városához érkeztetek, a Mennyei Jeruzsálemhez. Ezer és ezer angyalhoz, akik összegyűltek, hogy együtt örvendezzenek. Az első szülöttek összegyűlt seregéhez jöttetek. Igen, azokhoz csatlakoztatok, kiknek a neve fel van írva a Mennyben. Magához Istenhez jöttetek, aki minden ember bírja, és az igazságos emberek szellemeihez, akik tökéletessé váltak, Jézushoz jöttetek, aki az Új Szövetséget megkötötte. Jézus véréhez jöttetek, amely megtisztít, és sokkal jobb dolgot jelent, mint Ábel vére. Vigyázzatok nehogy visszautasítsátok, amit Isten mond! Azok az emberek sem menekültek meg, akik visszautasították, amikor figyelmeztette őket itt a Földön. Akkor mi hogyan menekülhetnénk meg, ha elfordulunk Istentől, aki a Mennyből szól hozzánk?! Akkor régen, mikor Isten szólt, a hangja megrázta a földet. Most pedig azt ígéri: „Még egyszer megrázom, de nem csak a földet, hanem a Mennyet is.” Ez a „még egyszer” azt jelenti, hogy minden teremtett dolgot megráz, és ezek el fognak tűnni. Akkor csak az marad meg, ami (aki) kibírja ezt a megrázást. Mi pedig olyan királyságot kapunk, amit semmi sem rendíthet meg. Ezért hát legyünk hálásak Istennek, és szolgáljunk olyan módon, ahogy neki tetszik: tisztelettel és félelemmel. Mert a mi Istenünk olyan, mint a pusztító tűz.” (Zsidókhöz 12,18.22-29.)

Készült: 2004 január 22. és 2004 március 29. között.

Felhasznált irodalom:

Újszövetségi idézetek: Új szövetség egyszerű fordítás - TBL Magyarország alapítvány, 2003

Ószövetségi idézetek:

Teljes kétnyelvű (héber-magyar) Biblia két kötetben - Kiadja a Makkabi Kiadó Kft., 3. változatlan kiadás (IMIT-fordítás).